

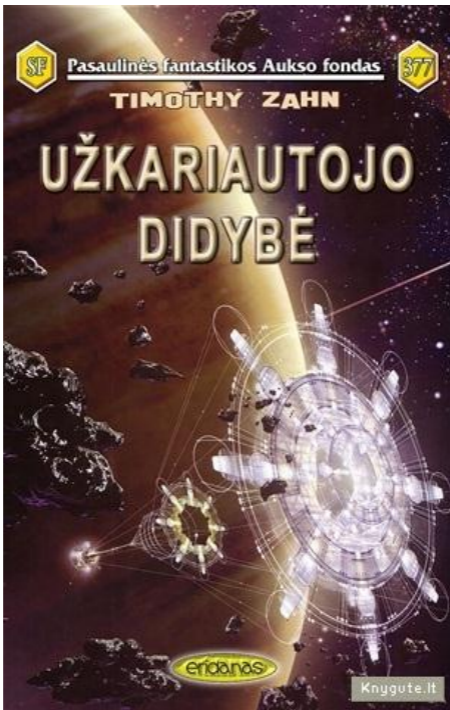

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

TIMOTHY ZAHN

UŽKARIAUTOJO DIDYBĖ

eridanas

Knjgute.lt

Timothy Zahn
UŽKARIAUTOJO DIDYBĖ
Mokslinės fantastikos romanas

Kai žmonijos laivynas kosmoso gelmėse susitinka nepažįstamą ateivių rasę, pabandoma užmegzti "pirmąjį kontaktą". Atsakymas - triuškinantis smūgis ir šimtai žuvusių žmonių. Štai tada Sandrauga supranta, kad pagaliau sutiko legendinius blogio demonus, kuriuos mini beveik visų Galaktikos rasių mitai bei sakinės.

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
377 tomas. Serija įkurta 1990m.

Timothy Zahn CONQUEROR'S PRIDE
New York, Spectra, 1994

Copyright © by Timothy Zahn, 1994

Cover art copyright © Stephan Martiniere, 2006

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1

Taip ir yra, štai jie. Dorko tachioniniai skeneriai teisingai nustatė ateivių dislokacijos vietą. Milijonų tolimojo kosmoso žvaigždžių šviesoje žybčiojo keturi laivai. Infraraudonajame spektre skrydžio metu sukauptą šilumą skleidžiantys erdvėlaiviai liepsnojo it gaisras. Nedidelės, "Prociono" klasės laivų nepranokstančios pieno baltumo šešiakampio pjūvio prizmių konstrukcijos, primenančios korį.

- Skenavimas baigtas, komodore, - tą pat akimirką nuskambėjo pranešimas iš "Jutlandijos" stebėjimo posto.

- Priimta, - atsiliepė komodoras Trevas Djamis.

Jis atsisegė kietą iškrakmolytą munduro apykaklę ir netgi mažumėlę šyptelėjo žvelgdamas į pagrindinį ekraną. Ateivių laivai! Pirmą kartą po ketvirčio amžiaus žmonija sutiko naują išsivysčiusią civilizaciją.

O pirmasis su nežinomos planetos gyventojais susipažins jis, komodoras Trevas Djamis. Šio nuopelno jau niekas nebeatims. Trevo Djamio ir "Jutlandijos" vardai nugriaudės visais Sandraugos naujienų kanalais ir, be abejo,

pateks į istorijos vadovėlius.

Naudinga, ką ir bekalbėti.

Eskadros vadas Trevas Djamis susisieks su taktiniu postu puikiai suvokdamas, jog nuo šios minutės viskas, ką jis pasakys ir padarys, bus smulkiai perteikta istorijos žinynuose.

- Koks grėsmės laipsnis? - paklausė komodoras.

- Mano vertinimu, vienas iš keturių, sere, - atsakė taktikas. - Nematau laivuose nei raketinių uostų, nei desantinių šliužų.

- Tačiau jie turi lazerius, komodore, - pastebėjo jo padėjėjas. - Išoriniame prizmės sistemos perimetre išdėstytos optinės lizės.

- Ar čia gali būti ginklai? - pasidomėjo šalia Djamio stovintis budintis padėjėjas.

- Sunku pasakyti, sere, - nuskambėjo taktiko atsakymas. - Pačios lizės mažos, bet ši aplinkybė dar nieko nereiškia.

- O kokia laivų energetinė talpa? - paklausė Trevas Djamis.

- Negaliu žinoti, sere, - susirūpinęs pratarė budintysis iš stebėjimo posto. - Man nepavyko aptikti energijos nutekėjimo.

- Negi jokio?

- Jokio. Prietaisai nieko nerado.

Komodoras susižvalgė su padėjėju.

- Superlaidus kabelis, - pamėgino atspėti šis.

- Arba jie tiesiog gerai apsaugoti.

- Arba ir viena, ir kita, - pritarė Djamis.

Ir vėl pažvelgė į pagrindinį ekraną, kuriame be garso dreifavo svetimi laivai. Nežinomai rasei pavyko ne tik pakilti į kosmosą, bet ir įvaldyti technologiją, kokios žmonės nė nesapnavo. Taigi, neparašytoji kontakto istorijos knyga kas minutę darėsi vis storesnė ir įdomesnė.

Šturmanas nekantriai kostelėjo:

- Ar jau pradėsime derybas, sere?

- Juk neketiname tiesiog sėdėti ir spoksoti į juos, ar ne? - sausai tarstelėjo Djamis ir dirstelėjo į taktinį ekraną. Septyni kiti eskadros laivai sustingo išsirikiavę privalomąja kovine tvarka, pavojaus signalo ant kojų sukeltos įgulos dabar laukė kovos postuose. Du mažučiai laiveliai stebėtojai slypėjo atokiau - jei kartais pirmasis kontaktas įvyktų ne taip taikiai, kaip tikėtasi. "Jutlandijos" naikintuvai riogsojo starto aikštelėse, pasirengę pultį į mūšį vos vadui tarstelėjus žodį.

Viskas parengta... Atėjo metas kurti istoriją.

- Leitenante Adiganai, aktyvuokite pirmojo

kontakto įrangą. - Įsakė Djamis ryšio karininkui. - Pasiruoškite išsiųsti informaciją. Ir perduokite įsakymą kitiems laivams nenuotli.

- Komanderi, iš "Jutlandijos" pranešama, jog pirmojo kontakto įranga parengta darbui, - pranešė leitenantas Hoveris, budintis "Kinšasos" ryšio karininkas.

Komanderis Feilanas Kavanas linktelėjo nenuleisdamas akių nuo ekrano, kuriame puikavosi neregėti prizminiai laivai.

- Kiek prireiks laiko?

- Pirmasis paketas nukeliaus greitai, per penkias ar dešimt minučių, - atsakė Hoveris. - O pilnutinis informacijos perdavimas užtruks mažiausiai savaitę. Aišku, nepriskaičiuojant pertraukų tuo atveju, jei atėjūnams teks aiškinti, apie ką konkrečiai yra kalbama.

- Tikėsimės, jog jie ne taip smarkiai nuo mūsų skiriasi ir supras pranešimą, - pratarė Feilanas.

- Matematika laikoma universaliu mokslu, - pastebėjo Hoveris.

- Ak jau tas "laikoma"! Mejersai, ar sužinojote dar ką nors apie tuos laivus?

- Nieko, sere, - papurtė galvą technikas. -

Prisipažinsiu, sere, jog man visa tai nepatinka. Nuo balandžio aš jau šešetą kartų mėginau juos nufotografuoti infraraudonajame spektre, ir viskas perniek. Arba laivai pagaminti iš medžiagos, absoliučiai nepažįstamos nei man, nei mūsų kompiuteriams, arba ateiviai kažkoku būdu išmoko kontroliuoti emisiją.

- Gal jie tiesiog drovisi, - pajuokavo Rikas. - O kaip optinės lizės?

- Irgi nieko nepešiau, - atsakė Mejersas. - Arba ten pusės kilovato ryšio lazeriai, arba pusės gigavato koviniai spinduliukliai, arba koks nors tarpinis variantas. Be energoskenerio atsakyti į šį klausimą neįmanoma.

- Lizės man netgi kelia didesnę nerimą nei laivų korpusai, - prisipažino Rikas įdėmiai stebėlydamas į ekraną. - Jeigu jie apjuosė savo energetines grandines tokia apsauga, vadinausi, turi ką slėpti.

- Galbūt visa jų technika tobulesnė už mūsų? - iškėlė versiją Mejersas.

- Galbūt, - burbtelėjo Rikas.

- Pradedam, - prabilo Hoveris. - "Jutlandija" siunčia paieškos signalą. Yra rezonansas... silpnas, bet yra. Koks keistas dažnis. Ko gero, jų įranga tikrai iš esmės kitokia.

- Kai viskas pasibaigs, įkalbėsime ateivius suorganizuoti tau ekskursiją po jų laivą, - pažadėjo Feilanas.

- Būtų neblogai. Ką gi, pirmasis informacijos paketas iškeliavo.

- Iškeliavo, iškeliavo, - pamėgdžiojo Mejer-sas, - pora laipsnių nukrypo...

Ir staiga iš priešų flagmano dusyk plykstelėjusi ugnis perskėlė "Jutlandijos" paskuigalį perpus.

Paskui tvykstelėjo dar vienas žybsnis - išsklaidytos, pakartotinės šviesos - kai laivo korpuso metalas išgaravo veikiamas lazerių...

"Kinšasoje" užkaukė karo pavojaus sirenos. Išorinio ryšio garsiakalbius sudrebino griežtas komodoro Djamio balsas:

- Visiems laivams! Mes užpulti. "Kinšasa", "Barsuke", pasitraukite į flangų pozicijas. Visi kiti likite išsirikiavę. Ugnis pagal schemą "gamma-šeši".

- Hoveri, perduok patvirtinimą, - apstulbęs įsakė Feilanas žvelgdamas į displėjų. Ateiviai pradėjo šaudyti. Be jokių kalbų, be grasinimų - tiesiog pratrūko pliekti. - Čenai Ki, nukreipk mus į flangą. Paruoškite raketines patrankas kosmosas-kosmosas.

- Kaip taikyti? - paklausė Rikas. Jo pirštai skraidė viršum derinimo klavišų. - Priartinant ar pagal radarą?

- Automatinis nukreipimas į šilumos šaltinius, - įsakė Feilanas. Pagreitis prispaudė Kavaną prie krėslo - "Kinšasa" pradėjo manevruoti pasitraukdama nurodyton flango pozicijon.

- Mes pernelyg arti kitų laivų, - paprieštaravo Rikas. - Galim pataikyti į saviškius.

- Kas mus trukdo pasitraukti toliau? - suniurzgė Feilanas ir skubiai dirstelėjo į taktinį monitorių. - Svarbiausia, kad mes žinome - priešų laivai karšti.

- "Jutlandija" paleido raketas, - pranešė Mejersas žvelgdamas į savo monitorius. - Jie netaikė pagal radarus...

Ir staiga išsyk visi keturi svetimi laivai ėmė pliekti iš lazerinių patrankų.

- Visi priešų laivai pradėjo šaudyti! - riktelėjo Mejersas, ir tą pačią akimirką ant tiltelio sustugo avarinė sirena. - Pataikė į mus... Visos dešiniojo borto sekcijos apgadintos...

- Kaip "Jutlandijos" raketos? - paklausė Rikas.

- Nepataikė, - riktelėjo atsakydamas Mejer-

sas. Vaizdas centriniame monitoriuje užgeso, paskui vėl atsirado - kai vietoje sunaikintų pagrindinių sensorių ėmė veikti pagalbiniai. - Tikriausiai priešai raketas sunaikino dar beskrendančias.

- Arba šios tiesiog nesuveikė, - atsiliepė Feilanas sutelkdamas valią ir neleisdamas sau panikuoti. Perkaitusi "Kinšasa" braškėjo, o ypač galingi ateivių lazeriai ir toliau tirpdė korpuso apvalkalo sluoksnius... tuo pat metu trūkčiojantys balsai iš išorinio ryšio garsiakalbių bylojo, jog visus kitus taikdarių laivus ištikto analogiškai nemalonumai. Padėtį visiškai kontroliavęs specialusis taikdarių dalinys po akimirkos jau turėjo iš paskutiniųjų grumtis dėl išlikimo. Ir šią kovą žmonės akivaizdžiai pralaimėjo. - Taikykit raketas į šilumą, Rikai, ir šaudyk į tas prakeiktas dėžutes.

- Klausau, sere. Tik...

Kitą akimirką pasigirdo garsas, panašus į prišlopintą griaustinį, ir "Kinšasa" krūptelėjo.

- Priešlaikinė detonacija! - riktelėjo Mejersas, ir netgi traškant perkaitusiam metalui girdėjosi, kaip jo balsas virptelėjo iš baimės. - Pažeistas korpuso vientisumas - antrojoje, trečiojoje ir ketvirtojoje priešakinėse kamerose bei antrojoje galinėje prie dešiniojo borto.

- Spragų neįmanoma užtaisyti, - pranešė Rikas. - Pernelyg karšta, izoliaciniai lopai nesilaukys. Antrojoje ir ketvirtojoje kameroje įgulos užsikapsuliavo. Trečiojoje prie dešiniojo borto... užsikapsuliuoti nepavyko.

Feilanas sukando dantis. Pastarojoje kameroje buvo dešimt kovinių postų. Dešimt jo įgulos žmonių žuvo.

- Čenai Ki, gabenk mus kur nors - nesvarbu kur, - įsakė jis per pasikalbėjimų įrenginį. Jeigu nepavyks nukreipti priešų lazerių nuo atsiskyrusių gelbėjimosi kapsulių, žuvusiųjų dešimtį papildys daugybė kitų. - Lai visi dešiniojo borto sekcijų karininkai perkelia žmones į centrinę kamerą.

- Bus padaryta, sere!

- Laivas ilgai neišsilaukys, kapitone, - niūriai pastebėjo Rikas.

Feilanas patylom linktelėjo skubiai nukreipdamas žvilgsnį nuo taktinio monitoriaus į laivo būklę atspindinčius displejus. Iš tiesų Rikas gerokai sušvelnino padėtį. Pusė "Kinšasos" sistemų jau nebeveikė, laivas tik per stebuklą nesubyrėjo ir laikėsi vien vidinių perkrovos pertvarų dėka. Gyventi "Kinšasai" beliko vos keletas minučių. Tačiau prieš laivui žūstant jis

privalo paleisti dar bent vieną salvę į priešus, košmariškais savo lazeriais supjausčiusius jį į gabalus.

- Rikai, apskaičiuok antrosios raketų serijos trajektoriją, - įsakė Feilanas. - Šauk "Kinšasos" šešėlyje, paskui lai raketos aplenkia mus iš viršaus bei apačios ir lekia į priešų laivų susitelkimo centrą. Jokių distancinių sprogdiklių - tik sulėtinta detonacija tiksliai pagal laikmatį.

- Pamėginsiu, - Rikas palinko viršum taikymo pulto. Vyrukui ant kaktos ištryško prakaito lašeliai. - Bet nieko negaliu garantuoti.

- Kaip pavyks, taip, - pratarė Feilanas. - Šauk, vos tik užbaigsi apskaičiavimus..

- Taip, sere, - Rikas baigė programuoti ir spustelėjo paleidimo mygtukus. "Kinšasa" braškėjo ir tirtėjo, bet Feilanas pajuto pažįstamą virptelėjimą, kai nuo laivo atsiskyrė reaktyviniai užtaisai. - Raketos paleistos, - pranešė Rikas. - Sere, aš patarčiau palikti laivą, kol dar veikia gelbėjimosi kapsulės.

Feilanas vėl pažvelgė į laivo būklės monitorius, ir širdis skausmingai susigniaužė. "Kinšasa", po teisybei, jau buvo lavonas. Taigi, dabar, kai laivas žuvo, Feilalui beliko įvykdyti paskutinę pareigą.

- Sutinku, niūriai atsakė Kavanas. - Hoveri, perduok visiems: mes pasitraukiam. Visos sekcijos privalo tučtuoju užsikapsuliuoti ir atsiskirti nuo laivo.

Avarinis pavojaus signalas nutrūko, pakeistas skubios evakuacijos sirenos. Kitame kapitono tiltelio gale vienas paskui kitą geso žiburiai - kariai skubiai atjunginėjo savo postus nuo laivo ir paleidinėjo individualių gyvybės palaikymo sistemų tikrinimą.

Tačiau kapitonui Feilalui dar reikėjo įvykdyti vieną užduotį. Kavanas privalėjo pasirūpinti, kad priešų mėsininkai tyrinėdami laivo nuolaužas nieko nesužinotų apie Sandraugą. Feilanas atvožė žemutinį vado prietaisų skydo dangtį ir ėmė vieną po kito spaudinėti mygtukus. Navigacinis kompiuteris - sunaikintas, pagalbinis navigacinis kompiuteris - sunaikintas, informacijos archyvą saugantis kompiuteris bei laivo žurnalas - sunaikintas...

- Budinti komanda vairinėje praneša esanti pasiruošusi, kapitone, - nekantrumo gaidelės nuspalvintu balsu perdavė Rikas. - Ar galime pradėti kapsuliuotis?

Feilanas spustelėjo paskutinį mygtuką.

- Pirmyn! - vadas padėjo rankas ant krėslo

ranktūrių ir susikaupė.

Pasigirdo duslus dunkstelėjimas, Feilanas pašoko kartu su krėslu bei saugumo diržais, o dalis denio bei pertvarų, pagamintų iš formą įsimenančio metalo, susiglaudė, aplink krėslą sudarydami hermetišką kapsulę. Po akimirkos visas kapitono tiltelis pasikeitė ir it vėduoklę išspjovė gelbėjimosi kapsules į atvirą kosmosą, toliau nuo sumaitotos "Kinšasos".

- Lik sveikas, - sušnibždėjo Feilanas savo žuvusiam laivui ir užčiuopė apžvalginio iliuminatoriaus užtvartos valdymo pultą. Kavanas miglotai suvokė, jog vėliau teks patirti slegiantį netekties skausmą. Bet dabar visos mintys sukosi aplink aktualiausią užduotį - išlikimą. Jis privalo išsigelbėti ir pasirūpinti įgula.

Užtvarta atsivėrė, ir Feilanas priglaudė veidą prie iliuminatoriaus, nukreipto atgal, į "Kinšasą". Vadas pamatė kitas specialiąsias kapsules - blausiai žybciojantys pavidalai pamažu plaukė tolyn nuo sulamdyto, pajuodusio laivo korpuso, į kurį iki šiol tebepliekė priešų lazeriai....